

„Originální hlas
v šedi současné krimi.“
– MICHAEL CONNELLY

Mrazivé tání

Severská
krimi
z Aljašky

PŘÍPAD PRO KATE SHUGAKOVOU

DANA STABENOW

Mrazivé tání

**KNIHY DANY STABENOW
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Kate Shugaková

Chladný den pro vraždu

Devátá oběť

Pod hladinou

Černé zlato

Hra s ohněm

Když krev promluví

Mrazivé tání

Připravujeme

Důvody k vraždě

Mrazivé tání

DANA STABENOW

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Dana Stabenow, 1997

Translation © Hana Láryšová, 2022

Cover © Jan Matoška, 2022

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-401-5 (pdf)

*pro moje děvčata
Angelique, Tanyu, Marii a Monicu
sluníčka v oblačném dni*

Jedna

Kate zkoumala dvorek před srubem a pak utrousila jediné slovo: „*Tání.*“

V jejím hlase chyběla láska k danému ročnímu období.

Jo, ano, tání, to blažené období od března do dubna, ovšem na tyto měsíce se často neomezuje. Tou dobou celá Aljaška roz-taje do hromady rozbředlého sněhu o rozloze cirká sto padesáti dvou milionů hektarů. Teplota stoupá k nule a nějakým zázra-kem nad ní i zůstává, doba, po kterou je světlo, se každých čty-řiaadvacet hodin prodlužuje o pět minut a čtyřiačtyřicet vteřin a po zimě, kdy den čítal jen pět hodin, se chce člověku jít ven a zůstat tam po zbytek života. Ale na skútr je moc pozdě a na dodávku moc brzy a tající sních zvedá hladiny řek, až hrozí zá-plavy jak břehům, tak barům a všem komunitám v povodí – ondatrám, bobrům i lidem. Zásobárna už je skoro prázdná, ale lososi ještě nepřipluli. Člověk může jenom sedět a sledovat, jak se mu znovu objevuje dvorek společně s odpadky, které dosud umělecky skrývala vrstva sněhu. Díky tomu, že byly zmrzlé, ani nezapáchaly.

„Nejlepší na tom je,“ řekla Kate, „že je po zimě a před létem.“

Obluda jí nevěnovala pozornost. Na druhé straně pozemku se bleskl bílý ocásek a třiašedesátikilový napůl husky a napůl vlk vystřelil do křoví za neopatrným zajícem, jen to zachrastilo. Pro Obludu znamenalo tohle období větší snídaneč. Konečně mohla ven. A možná se znovu shledá s šedým vlkem, jenž ji okouzloval dvě předchozí jara a pak ji před vrhem opustil. Všech pět štěňat předaly Mandy v nanosekundě po odstavení. Jedno z nich patřilo k týmu, který minulý měsíc doběhl do Nome jako druhý.

Kate se snažila, aby ji nemrzelo, že zůstala opuštěná. Prostě jen měla dojem, že by to někdo měl vidět a soucítit s ní. Vždyť proboha bojovala s milionem a jedním úkolem, které jí připravil letošní první teplý, vlhký jihozápadní vítr, jenž sem předchozí noci zadul z Aljašského zálivu rychlostí sto kilometrů v hodině a převrhl hranici dříví na zásobárnu, takže malá chatka na sloupcích teď vypadala, že má nohy do X.

Jihozápadní vítr taky probudil samici medvěda grizzlyho zazimovanou v doupěti na pahorku přes říčku. Kate ji v pět ráno slyšela bručet. Bezpochyby měla hlad a zásobárna na vratkých nožkách byla pravděpodobně její jízdenkou k plnému žaludku, dokud první losos neokusí sladkou vodu.

A když už byla řeč o vodě, než začne Kate pracovat na dočívce, musí zkontrolovat říčku za srubem. S příchodem teplého větru se prolomily ledy a burácení proudu jasně slyšela až k domu. Předchozí podzim rekordně přšelo a omleté balvany zpevňující její stranu břehu se uvolnily tak moc, že hrozil jeho sesuv, ale než s tím mohla něco udělat, musela odjet do Anchorage, a když se vrátila zpátky, říčka už zamrzla.

Než mohly Kateiny bederní obratle začít protestovat nad vidinou takového hrubého zacházení, vydala se břeh zkontrolovat a prodírala se podrostem, který obkličoval zadní část srubu k vrcholku nízkého útesu nad korytem říčky.

Minimálně seshora nevypadala situace až tak špatně. Sesunuté balvany, z nichž některé byly stejně velké jako ona, přehradily proud, podepřely břeh a vyhloubily po proudu těsně u výchozu malé slepé rameno stojaté vody vhodné pro dovádění lososů a koupání na Adama a Evu.

Pomyšlení na nahaté koupání v Kate vyvolalo vzpomínku na předchozí léto a Jacka Morgana, jehož ten večer bolet spálený zadek. Ale nestěžoval si.

Zatahala se za límeček košile, aby jí nebylo tak horko. Určitě musely být aspoň čtyři stupně. Opravdová vlna veder. Nebylo divu, že se cítila tak splavená. Měla tam připravený dvoucentimetrový polypropylenový provaz připevněný k rovnoměrně rozmístěným sloupkům vedoucím z útesu k říčce. Slezla dolů pozadu. Nedostávalo se jí dechu nejen z vynaložené námahy, našlapovala opatrně a zvesela.

Cítila se skoro šťastná, že situace nevypadá tak strašně. Dva balvany, které zformovaly mys poloostrova, se posunuly, ale zdálo se, že se jen usadily do ještě stabilnější polohy než dřív. Žádný podemletý břeh, žádné kameny nasáté do středu proudu. Prozkoumala přírodní vlnolam a ke svému potěšení zjistila, že díky přírodní přestavbě je stojatá voda širší i hlubší. Jenom trochu, ale dost na to, aby na její přeplavání musela přidat ze čtyř kraulových temp na pět a Jack ze dvou na tři.

Nebo tak akorát, aby ji chytil.

„Seber se,“ zabručela a poupravila si spodní prádlo, které jí ještě ráno, když si ho oblékala, perfektně padlo. Byla to její vina. Nemá si pozdě do noci číst Roberta Herricka a Andrewa Marvella. Tihle zatracení básníci se do lásky vždycky vrhali po hlavě a žádný z nich se ani v nejmenším neuměl ovládat. Karel I. se měl z čeho zodpovídat.

Byla to i Jackova chyba, protože tu nebyl, přímo tady, aby se na něho mohla vrhnout.

Kajícně se usmála. Kdyby Jack věděl, na co myslí, seděl by v příštím letadle.

Voda u jejích nohou byla tak čistá, až byla téměř neviditelná, jen po krajích ještě zůstávala ledová krusta, a Kate se sehnula, aby si trochu nabrala do dlaně. Chutnala výborně a celou cestu hrdlem ji studila. Usmála se, ponořila ruku podruhé a špláchla si vodu do tváře.

Přes hukot říčky uslyšela jakési čmuchavé zavrčení. Zarazila se s rukou opět pod vodou a pomalu, velice pomalu vzhlédla.

Uprostřed říčky, patnáct metrů od ní s huňatou postříbřenou kožešinou smáčenou vodou na ni ve stoje zírala samice grizzlyho.

Tři metry po proudu od mámy se ozvalo zakňourání mláděte.

Metr a půl dál po proudu obdobně vykviklo jeho dvojče. Ani jedno z mláďat nevypadalo starší než den z brlohu.

Kate se mimoděk postavila a sáhla pro brokovnici.

Nebyla tam.

Samice grizzlyho dopřála Kate právě tolik času, aby si vzpomněla na to, kde ji má – v držáku nade dveřmi ve srubu –, načež dopadla do vody na všechny čtyři a vyrazila.

Z vysokého břehu se k ní donesl štěkot a Obluda vyrazila do útoku. „NE!“ vykřikla Kate v čiré hrůze. „ZŮSTAŇ!“

Medvědice se najednou prudce zastavila uprostřed říčky a znovu se postavila na zadní. V podstatě ihned poté, co Kate vydala rozkaz Obludě. Málem se hystericky rozesmála. Medvědice odhrnula pysk a vycenila zářivé a velice ostré zuby a cvakla jimi Kateiným směrem. Znělo to, jako když se ostří sekery zakousne do dřeva.

Veškeré myšlenky na smích šly stranou. Kate o krok ustoupila a rychle se ohlédla na břeh za sebou. Nebyl tak vysoký ani strmý jako břeh u výchozu, po kterém slezla dolů, ale pořád byl vyšší než ona, na jeho okraji rostly propletené olše a vrbové mláží a nebylo tam žádné lano, které by jí pomohlo vyšplhat nahoru. Obluda se znovu rozštěkala a Kate opět zakřičela: „NE! ZŮSTAŇ!“, aniž by se otočila, protože by se opravdu jen velmi nerada otáčela k medvědici zády. Ustoupila o další krok a začala mluvit, jak doufala, uklidňujícím monotónním hlasem: „To je v pohodě, holka, v pořádku, stojíš mezi mnou a svými mláďaty, nemůžu se k nim dostat, to je v pořádku, nejsem pro tebe hrozba, uklidni se a já ti půjdu z očí, jenom se uklidni a...“

Medvědice znovu zabručela, s mohutným cáknutím dopadla na všechny čtyři a zase vystřelila za Kate, stříkala přitom vodu na všechny strany.

„Do prdele,“ řekla Kate a okamžitě vynalezla techniku šplhu na příkrý břeh říčky pozpátku, kterou do té doby možná neznala žádná mezinárodní horolezecká organizace, a přehoupla se nahore přes okraj o zlomek vteřiny dřív, než se k ní dostala medvědice. Ta byla příliš rychlá a nedokázala včas zastavit, takže

narazila hlavou do hlíny s takovou silou, až se na ni část břehu zřítila.

Její temperament to nikterak nezmírnilo a Kate se nehodlala zdržovat, aby zjistila, co bude dál. Po čtyřech se prodírala podrostem, větve ji škrábaly do tváře, tahaly ji za vlasy, lámala si nehty a rozdírala klouby do krve, zatímco za sebou slyšela pobouřený řev grizzlyho. Ten zvuk ji výborně motivoval k rychlejšímu pohybu vpřed.

Kate vyrazila z křoví na druhé straně a zhroutila se na zem. Jenomže znepokojená Obluda ji nenechala na pokoji. Strčila čumák pod Katein bok a v podstatě ji otočila jako platýse a očuchala ji od hlavy k patě. Mezitím výhružně vrčela na medvědici. Kate si byla jistá, že po rozzuřeném bručení grizzlyho, řevu vyděšených mláďat a vyzývavém vytí Obludy už její ušní bubínky nikdy nebudou, co bývaly.

„Už je dobře, holka,“ řekla jí Kate, když ji Obluda kontrolovala podruhé. „Jsem v pořádku. Uklidni se. Obludo, sakra, přestaň!“

Obluda zakončila prohlídku ublíženým pohledem. Kate se bez jejího protestu vydrápala na nohy a belhala se ke srubu pro brokovnici. Vrátila se zpátky právě včas, aby slyšela, jak medvědice ze břehu drásá další hromadu hlíny a podle lomozu strhla i část křovin, načež si srovnala vyděšené potomky a odmaširovala s nimi na opačnou stranu. Ještě dobrých patnáct minut byl slyšet její neutuchající otevřený nesouhlas a potom utichl i ten, ale jen proto, že se dostala se svojí rodinou dostatečně daleko od Kateiny usedlosti.

Každou vteřinu z těch patnácti minut měla Kate srdce až v krku, musela kontrolovat dech a snažila se ovládnout svaly

natolik, aby se jí přestala třást kolena. Džíny měla celé mokré od rozbředlého sněhu, košili zbrocenou potem. V uších i žilách jí burácela krev. S každým nádechem jí vzduch podél plicní tepny zasyčel. Cítila se neporazitelná, a zároveň nahá a bezbranná jako miminko. Byla vyděšená, byla rozjařená a zcela určitě byla živá.

Vrátila se na dvorek, postavila brokovnici pažbou dolů ke dveřím do srubu, aby ji měla připravenou k použití. Vešla dovnitř a bezděčně si uvědomila, že má špinavé ruce od toho, jak se drápala na břeh říčky. Vzhlédla a uviděla se v zrcátku nad umyvadlem. Rovné černé vlasy dlouhé až do pasu, které si ráno jako obvykle zapletla do francouzského copu, si rozčuchala úprkem skrz křoví. Zorničky očí ve tvaru mandle se jí rozšířily téměř přes celou oříškově zbarvenou duhovku. A její kůže, jež měla normálně zlatavě hnědou barvu, zbledla tak, že propletená jizva dělící její krk napůl téměř nebyla vidět.

Dále si stejně bezděčně všimla, že všechno v dohledu jako by rámovalo světlo, které se v jiskřivém ranním vzduchu třpytivě mihotalo a dodávalo okolí podivnou, neznámou auru. Téměř jako by se po světě rozhlížela poprvé.

Srub tvořila jediná zhruba šedesát metrů čtverečních velká místnost s podkrovím na spaní pod sedlovou střechou. Nalevo ode dveří byla kuchyně s dřezem se staromódní vodní pumpou s dlouhým madlem, naftová kamna na vaření, kamna na dřevo kvůli teplu, stůl a tři staré židle, které k sobě sice vůbec nepasovaly, ale sloužily dobře. Do stěny vestavěná pohovka ve tvaru L čalouněná tmavě modrým plátnem zabírala pravý roh u dveří a zbytek stěny pak patřil knihovně přečpané knihami, kazetákem a kazetami. Na jedné straně dveří visela zaprášená kytara,

na druhé paroží soba karibu a na něm péřová bunda s kožešinovou parkou. Do podkroví, kde Kate spávala, vedl ze středu místnosti žebřík. Z hřebíků zaražených do jeho boku visely dvě pasti na bobry, řeznický špalkový nůž s bílou plastovou rukojetí v tvrdém plastovém pouzdře, několik svazků klíčů, vlněná šála a zmírající filodendron.

Kate se pomalu zklidňovalo srdce a místnost opět začala připomínat její domov. Vypadala tak nádherně nezměněná, jako když odsud odcházela, bylo to opravdu teprve před dvaceti minutami? Zvláštní, když se cítila tak, tak... no, nevěděla úplně přesně, jak se cítí, tedy až na svoje kolena, která pořád nefungovala technicky úplně správně – když se přesouvala ke sporáku, aby si nalila šálek kávy, neustále zakopávala o věci, které tam ve skutečnosti vůbec nebyly.

Když si s uspokojením lokla kávy, posledního zbytku v konvici dost silného na to, aby roztavil i železo, znovu se nastartovala. Umyla hrnek, vydrhla si ruce, ostříhala zlomené nehty a převlékla se do suchého oblečení, které jí dodalo přinejmenším zdání normalnosti, ačkoli jí pod kůží pořád probíjela elektřina. Když vyšla ven, přimhouřila oči proti slunci. Ještě nikdy se nezdálo zlatější, obloha ještě nikdy nebyla takhle azurově modrá a stromy tmavě, temně, sytě zelené. Vzduch se tetelil životem a smrtí a vším mezi tím. Nenasytně ho zplna hrdla hltala.

Před očima jí probleskl obličej Jacka Morgana a Kate okamžitě ucítila fyzickou touhu po jeho přítomnosti, po jeho rtech, rukách, těle. Její kůže náhle a nečekaně sálala žárem. Zatahala za kostkovanou košili a přitom ve spěchu jeden knoflík utrhla, vyrolovala si rukávy, aby obnažila pokožku studenému, čistému vzduchu. Když si uvědomila, co se děje, odfrkla si.

Obluda se na svojí samozvané strážní hlídce rozhlédla a zvědavě nastražila uši. „To je v pohodě, holka,“ řekla jí Kate. Usmála se, i když pořád trochu roztřeseně. „Během tání má tvoje spolubydlící jisté potřeby, nic víc.“

Obludiny uši zůstaly trčet vzhůru, jako by jí tím chtěla říct: A to je novinka? Nebo možná: To jsme dvě. Kate se znovu rozesmála a potom se vzpamatovala. Měla práci. Prioritou číslo jedna bylo seřídit dodávku. Cestu do Ahtny pro zásoby neustále odkládala a teď už bylo pozdě vzít si skútr.

Vlastnila dodávku Isuzu z roku 1984, diesel, měla najeto přes dvě stě čtyřicet tisíc kilometrů a stále těch dva a čtyřicet kilometrů po bývalé železniční trati mezi Kateinou usedlostí a Niniltnou zvládla na necelé čtyři litry. Kate opravdu doufala, že vydrží dalších dvě stě čtyřicet tisíc, než buď ona, nebo dodávka zemřou stářím. Přehrabovala se v bedně s nářadím a hledala klíč, ale zarazila se, protože zbloudilý vánek zavál na mýtinu něco mezi prasečím kvíknutím a oslím hýknutím. Tentokrát to nebyla medvědice. Pravděpodobně to byl samec grizzlyho žijící o horu vedle. Nejspíš otec těch dvou mláďat. Sáhla pro brokovnici a tentokrát ji našla přesně tam, kde ji předtím nechala.

V deset už měla vytaženou baterii a nabíjela ji, vyčištěné palivové filtry, zkontrolovaný olej, kapalinu v chladiči i tlak v pneumatikách a prozkoumala, zda se jí u klínového řemenu ventilátoru neschovává dikobraz. Dikobrazi byli skoro stejná škodná jako medvědi, rození potížisti. Sežrali všechno, co bylo z gumy, kvůli soli, kterou obsahuje – klínový řemen, pneumatiky a jednou Kate jednoho načapala, jak žvýká pás u rolby.

Během práce na dodávce si zarazila zhruba dvoucentimetrovou kovovou třísku pod nehet pravého ukazováčku, ale měla

pocit, že jí pronikla až k lokti. Hlasitě zaklela a vyrušila tak polekanou Obludu ze spánku, načež se odebrala do srubu provést neodkladný chirurgický zákrok. Hlubokou ránu vydezinfikovala a vzpomínala přitom, kdy ji naposledy očkovali proti tetanu. V Niniltně žádná klinika nebyla. Do školy a také do školky jednou za rok docházela zdravotní sestra s očkovacím průkazem každého žáka a studenta, ale jakmile člověk odmaturoval, musel se o sebe postarat sám. Kdyby Kate potřebovala tetanovku, musela by dojet do Ahtny. Což se hodilo, jestli se to tak dá říct, protože stejně se chtěla vypravit do Ahtny pro zásoby.

Její snění přerušil pískot konvice. Hrnek horké čokolády by byl darem z nebes. Bohužel poslední krabici mléka dopila před týdnem a dnešní ranní kávou vyčerpala i zásoby vánoční edice Starbucks, které si v prosinci, když měla peníze, koupila dvě a čtvrt kila. Prohrabovala se skříňkami v kuchyni a nakonec se vynořila s postarší krabičkou čaje Lemon Zinger. Zbývala jí trocha medu. Aleluja. Štědře si ho nandala lžičkou do těžkého bílého porcelánového hrnku. Výsledný nápoj chutnal štiplavě a sladce a opařila si jím pusou.

Bylo poledne a Kate měla hlad, ale včera večer zapoměla ze zásobárny vytáhnout maso. Přidala si do čaje víc medu a do kafezátka vložila kazetu Jimmyho Buffetta, neboť si neuvědomila, jak je nebezpečné ho poslouchat během tání. Kate náhle taky chtěla dojít až za konec, najít jeden jistý přístav, být někde nad Čínou, odjet pryč, jakoukoli cestou, hlavně dnes, pokud možno na místo, kde nejsou medvědi. Pud sebezáchovy ji přiměl vyměnit Jimmyho za Cyndi Lauperovou. Holky se prostě chtějí bavit. Což ji bezprostředně přimělo myslet znovu na Jacka Morgana, až musela zatnout zuby. Vyměnila Cyndi Lauperovou

za *Bídníky*, usadila se na pohovku a se spokojeným povzdechem se opřela. Obluda, která celé operaci kriticky přihlížela, se rozvalila na zemi se stejně spokojeným povzdechem.

O patnáct minut později se Kate s trhnutím probudila, studený čaj jí vyšpláchl přes okraj těžkého bílého porcelánového hrnku na ruku a koleno. Obluda stála s čenicem nalepeným ke dveřím, z hrdla se jí dralo táhlé hřmotné vrčení.

„A kurva,“ řekla Kate a vyskočila na nohy.

Puška jí pohotově vklouzla do rukou. Odjistila, o krok ustoupila a otevřela dveře. „Zůstaň,“ pokynula Obludě, jejíž vrčení nabíralo na síle.

Na dvorku stál medvěd, a co bylo ještě horší, nebyla to samice z dnešního rána, dokonce to ani nebyl samec žijící o horu vedle. Měla zcela nového sousedu – klučinu, možná dva, tři roky starého, takového chvístka, nevážil víc než sto čtyřicet kilo. Měl dlouhou hnědou a hustou srst, která po šesti měsících nicnedělání, kdy jen pod zemí rostla, celá zářila.

Vrazil do zásobárny, které teď bezprostředně hrozilo zhroucení. Zmrzlé maso uvnitř se sesunulo, takže jeho váha otevřela dveře. Šest balíčků vypadlo na zem a sedmý právě medvěd schramstl na jedno polknutí včetně dvou vrstev řeznického papíru a plastu. Ohrnul pysk směrem k balíčkům a zaútočil na další.

Kate strčila kolenem do Obludy, která vyjádřila upřímné přání zbavit usedlost všech nezvaných hostů a jejich příbuzných. Uvnitř srubu Kate strčila náboj do komory 30.06 a vrátila se ven. „Vypadni!“ zakřičela. „Běž! Mazej, ty kazisvěte, než z tebe udělám kobereček!“ Obluda souhlasně zvýšila hlasitost, teď zněla o dost výhrušněji.

Medvěd se postavil na zadní, máchl tlapou a zavrčel. To ho naučila máma, než ho vyrazila. Na ostatní savce a většinu lidí to dost zabíralo. Kate střelila do země před něj. Medvěd vyděšeně zavřískl, spustil se na všechny čtyři, a přitom ještě jednou vrazil do zásobárny.

„Sakra,“ poznamenala Kate.

Vachrlatá noha se složila jako záhyb látky a ostatní tři nedokázaly zásobárnu udržet, takže se spanile naklonila kupředu, přičemž vypadl i zbytek uleženého masa a jako déšť se snesl medvědovi na hlavu – roštěnec, balíček prsíček z bělokura, další roštěnec, balíček mletých losích burgerů, dvě kila sobích žeber. Splašený grizzly zděšeně zabručel a jako blesk vystřelil na východ.

Medvěd běžící plnou rychlostí je pohled, který v člověku vyvolává úžas a obdiv, a Kate by určitě pocítila obojí, nebyť jedné věci. Medvědovi stály v cestě otevřené dveře do garáže. Cestou kolem do nich vrazil ramenem a vyrval je z pantů, načež grizzly, aniž by se ohlédl, proletěl porostem olší a zmizel. Dveře se mezitím rozjařeně otočily kolem jednoho rohu a pleskly sebou do bahna.

Kate přelétla pohledem od garážových dveří na zemi ke zhroucené zásobárně na druhé straně dvorku a ztěžka dosedla na schod. V rukách svírala pušku a čekala, až jí srdce zpomalí pod dvě stě tepů za minutu.

„*Tání,*“ povzdechla si.

Dvě

I jedno setkání s medvědem za život člověku úplně stačí. Dvě během osmi hodin se zdála přinejmenším přehnaná.

A přesto by se Kate raději utkala s dalším medvědem než s tím, co ji čekalo na kuchyňském stole. Úkol, který už tři měsíce odkládala a dál už nemohla.

Toho večera se zhluboka nadechla, převzala nad sebou kontrolu a zasedla ke kuchyňskému stolu, kde na ni čekala brožura s názvem „Instrukce pro Formulář 1040“ neboli daňový formulář s nadřazeným vládním úšklebkem na titulní stránce.

O hodinu později se cítila tak jako vždycky v tento den, v tuto roční dobu – frustrovaná a naštvaná a přesvědčená, že jí bylo souzeno strávit zbytek života ve federálním vězení v Illinois řízeném Idou Lupino.

Původcem jejích problémů byl jako vždy „Příjem“.

Na straně patnáct své brožury poskytoval Finanční úřad nápomocný návod na to, jaký druh příjmů se musí hlásit. Vydělané peníze zapsala snadno: krátké, ale intenzivní zaměstnání pro RPetCo v Prudhoe Bay předchozího roku jí vyneslo sedmáct

a půl tisíce dolarů. Ty zapsala na sedmý řádek, žádný problém. Vydělala si i v červnu sběrem hub, ale tyhle peníze dostala hoto-
vově na ruku, a proto se rozhodla, že co Finanční úřad neví, to Finanční úřad nebolí a ji taky ne.

Kate se snažila vzpomenout si, kde je těch sedmnáct a půl ti-
síce dolarů teď. Velký kus z nich spolklly Axeniiny hodiny na
Aljašské univerzitě v Anchorage, ale teď, když se Axenie vdala,
postará se o účty svojí ženy manžel. Volbu muže Axenie ne-
schvalovala, nicméně si aspoň u vládního koryta nahrabal jisté
jmění a břímě poplatků za Axeniina studia tak z Kate sejme.
Nebo v to aspoň upřímně doufala.

Až příliš velká část z jejího výdělku šla minulou zimu na to
zatracené vyšňoření na party v Anchorage. Ohoz teď visel zaba-
lený v igelitu v Jackově šatníku ve městě, a jestli v tom mělo
její slovo nějakou váhu, už ho nikdy nikdo nebude nosit. Po-
řád jí vadil každý desetacent, co na něj padl.

Samozřejmě že jakmile se do toho oblékla, v Jacku Morgano-
vi se hnuly priority a ze všeho nejvíc toužil Kate z těch věcí zase
dostat. Tudíž nucený pochod skrze *Nordstrom's* vlastně neskončil
úplně nejhůř. Usmála se pro sebe a potom vynaložila nemalé
úsilí, aby zaměřila zatoulanou pozornost zpátky ke svému úkolu.

Většinou peněz, které jí ze zisku ze Slopu zůstaly, zaplatila
potlač pro *emaa*. Zbytek ležel v prázdné plechovce od půlkilo-
vého másla Darigold před ní na stole.

Kate pořád nevěděla, jestli měla babička na dům u řeky
v Niniltně legální nárok, ale ať to bylo jakkoli, teď už v něm
bydlela Martha Barnesová s dětmi a vlastnictví tvořilo devět
desetin práva. Rozhodla se, že ani o tomhle se Finanční úřad
dozvědět nemusí.

Jekaterinin majetek rozdala rodině a přátelům při *potlači*. Jestliže měla Kate správné informace, Jekaterina nikdy neměla účet v bance. A když už byla u toho, nemyslela si ani, že by si kdy zažádala o číslo sociálního zabezpečení. Nemusela toho moc platit – žádný člen rodiny či přítel do jejího domu nikdy nepřišel bez daru. Kate našla u Jekateriny na stole ve stejné plechovce od másla sedm set dolarů v malých bankovkách a drobné. Vzadu objevila pověšenou čtvrtku z losa, chladič box plný lososích podkov, balíčky zmrzlých prsíček bělokura po dvanácti a ve velké mrazničce tolik masa karibu, že by z toho celá vesnice vyžila i týden. Ve spíži našla deset na sobě vyskládaných bedýnek lososa – obyčejného a uzeného a nasoleného uzeného –, bedny se spoustami konzerv a suchary, bednu domácích ostružinových džemů, další bednu jahodových marmelád, dvacetikilový pytel brambor, dvacetikilový pytel cibule a dva dvacetikilové pytle mouky. Ve skříni visely domácí květované šaty, obnošené džíny a šest *kuspuků* bohatě zdobených a lemovaných kožesinou, všechno dary od milující a/či vděčné rodiny, přátel, členů kmene a podílníků. Peníze i jídlo šly na *potlač*, *kuspuky* ženským příbuzným správné velikosti. A teď Kate uvažovala, jestli to všechno nezdědila, a pokud ano, zda z toho nemá zaplatit daň.

Rozhodla se, že o ničem z toho se Finanční úřad nikdy nedozví.

Teď příjmy ze zemědělské činnosti. Znamenalo by to brambory, které vypěstovala a napytlovala Mandy a vyměnila je s Kate za lososa pro Mandyiny psy? Nebo je to příjem ze zemědělské činnosti pro Mandy a pro Kate výměnný obchod? Ale jestli to byl rovný obchod, tak na tom žádná z nich nevydělal,

nebo ano? Kate se rozhodla pro konzultaci s brožurou. Příjem ze směnného obchodu byl definován jako „pocitivá tržní cena zboží či služeb, které jste obdrželi výměnou za svoje služby“.

Co to sakra znamenalo? Losos nebyl služba. Brambory taky nebyly služba. Pravděpodobně ale byly zboží. Kolik dneska stojí brambory? Netušila. Nikdy brambory nekupovala. Buď si je sama vypěstovala, nebo je za něco směnila s Mandy. Uvažovala, jestli se o tom může Finanční úřad nějak dozvědět. Uvažovala, co píše do svého formuláře Mandy a jestli zahrнула Kateina lososa do příjmů ze směnného obchodu.

Představa federálního vězení v Illinois se rozplynula a nahradili ji trestanci připoutaní řetězem ve státě Mississippi, jimž šéfoval Strother Martin.

Uvařila si další šálek čaje a štědře si do něj přidala zbytek medu. Sedla si zpátky ke stolu, přitáhla si blok a tužku a začala sepisovat nákupní seznam. Tohle papírování jí šlo mnohem líp, Kate vždycky raději uvažovala žaludkem. Káva, mouka, máslo, sůl, koření, mléko, konzervy, docházelo jí prakticky všechno.

Tání. Kdyby tak mohla na konci února usnout a vzbudit se na konci května s nachystanou dodávkou a plnými policemi – a vyplněným daňovým přiznáním –, život by byl snazší.

Lelkovala nad seznamem, dokud se slunce nenaklonilo k obzoru a nebyl čas rozsvítit lampy. Oddalovala vyplňování daňového přiznání, co to šlo. Raději kontrolovala palivo, zastříhovala knoty, leštila cylindry, dokud se křišťálově neblýskaly. Když skončila, vnitřek srubu zalévalo teplé a přívětivé zlatavé světlo. Nějakou dobu stála a obdivovala ho a myšlenkami zalétla k sousedům odvedle. Zajímalo ji, jestli rodiče Mandy přijeli načas. Zajímalo ji, jestli mají pan a paní Bakerovi taky problémy s da-

němi. Asi ne. Pravděpodobně měli v záloze celou armádu daňových poradců. Šťěstí přeje připraveným.

Ticho přerušilo vzdálené zaburácení motoru proudového letadla. Pravděpodobně nějaká stíhačka F-14 na manévrech z Eielsonovy základny nebo z Elmendorfu. Dokonce ani na odlehlé usedlosti v aljašské divočině nedokázal člověk těm hloupým federálům utéct. Ta myšlenka ji zavedla zpátky ke kuchyňskému stolu, než jí na dvorek seskočí padákem nějaký účetní revizor z finančáku.

Akorát si sedla, když se Obluda dřímající u sporáku s trhnutím probudila a vmžiku stála na nohou.

Kate se lekla: „Co je, holka? Co se děje?“

Obluda vydala znepokojený zvuk, něco mezi zavrčením a zakňučením. Celé její tělo se napjalo, stála s hlavou na stranu a nastraženými ušima, mhouřila žluté oči a upínala pozornost k něčemu, co Kate nevnímala.

Kate se to ani v nejmenším nelíbilo. Velice opatrně odložila tužku a postavila se. „Co se děje, holka?“

Jedinou odpovědí jí bylo druhé napůl zavrčení, napůl zakňučení. Kate od Obludy ještě nikdy nic takového neslyšela a po zádech jí přeběhl mráz obav. Přešla k oknu. Venku to vypadalo vesměs tak, jak to zanechala – polokruh budov na mýtině a malá, špinavá červenobílá dodávka s bednou na náradí přišroubovanou na korbě, sněžný skútr, zhroucená zásobárna a rozházená hromada dřeva, to vše osvětlené oním šíleným arktickým jarním večerem, kdy slunce zapadalo, ale ne úplně. S korunami stromů si pohrával vánek a kdesi v dáli se hromadila kupovitá oblaka svědčící o mnohem silnějším větru ve vyšších polohách.

„Co je, Obludo?“ zeptala se Kate tiše. „Co slyšíš? Přišel si ten mladý grizzly pro nášup?“ Sáhla po brokovnici a pootevřela dveře. Tentokrát toho malého bastarda prostě zastřelil.

Ale venku se nepotulovali žádní medvědi, strašidla, dokonce ani dikobrazi. Obluda se postavila ke Kate do dveří. Kate cítila, jak se zneklidněně chvěje. Vklouzla prsty do tuhé šedé srsti za krkem a konejšivě ji načechrala. „Co se děje, holka?“

Fena hleděla k nebi. Kate sledovala její pohled od žlutých duhovek po oblohu. Pořád bylo slyšet hučení letadla, ale znělo nějak divně, jako by čím dál víc skučelo. „Venku nic není,“ řekla Obludě. „Máš jenom bujnou fantazii.“

Přesto než zašla dovnitř, ještě se naposledy dlouze rozhlédla a uvnitř pušku raději postavila ke dveřím místo toho, aby ji pověsila na věšák.

Právě se otáčela zpátky ke kuchyňskému stolu, když si uvědomila narůstající pískání a potom přišla rána.

Strašná rána, snad největší, děsivé zaSKŘÍPění! země a kovu. Zem se tou kolizí zachvěla tak mocně, až to Kate podrazilo nohy.

„Zemětřesení!“ zakřičela při pádu. Přetočila se, aby dopadla na všechny čtyři, a zamířila pod stůl, přičemž srazila židli a stáhla si k sobě Obludu.

Obě okna vedoucí na dvorek se roztříštila a trosky bůhvíčeho jí prosvištěly nad hlavou a PRÁSKly to do protější stěny. Na stůl dopadly knihy a pak padaly dál na podlahu, vzaly s sebou i formuláře daňového přiznání. Obluda kňučela jako vyděšené štěně, vytrhla se Kate ze sevření, přeletěla podlahu, aby skočila šipku pod pohovku. Ovšem vzhledem k tomu, že pod pohovkou zbývalo patnáct centimetrů místa a Obluda měla devadesát centimetrů v kohoutku, byla odsouzena k nezdaru.

O zlomek vteřiny později se ozvalo další SKŘÍP! a na pohovku spadl kus střechy. Obluda zoufale zakňučela, tryskem přeběhla místnost a vystřelila po žebříku do podkrovní, přičlí se téměř nedotýkala.

Pohovka se propadla.

Tedy. Ne celá.

Jenom místo, kde Kate většinou sedávala, když si četla. Místo, kde si za ta léta vypěstovala důlek tak akorát pro sebe. Místo, kde se postupně zamilovala do Wilfreda Wetheralla, Lazara Longa a Jamieho Fräsera.

Kate vzhlédla.

Propadla se taky střecha.

Tedy. Ne celá.

Kate zvonilo v uších, rovnováhu držela jen taktak, ale vyškřábala se na nohy a natáhla ruku do prázdna. „Co to sakra bylo?“ Její hlas zněl vzdáleně a skřehotavě. Nikdo jí neodpověděl. Zamrkala na protější stěnu, na to, co do ní narazilo. Vypadalo to jako dlouhý kus šedého kovu, několik kusů šedého kovu.

Zmateně zavrtěla hlavou a přešla místnost, kolena se jí třásla, jako by právě vystoupila z lodi po šesti týdnech na moři. Díra ve střeše byla po okrajích zubatá. Nakoukla do podobné díry v pohovce a našla tam kus olejem namazaného šedého kovu, samé knoflíky a matice a šrouby a příruby. Spočíval celkem úhledně v bedně od piva, kam uložila kazety, co se jí nevešly na polici. Moc z nich nezbylo, jenom plastové třísky a zašmodrchané hnědé pásky.

„Co to sakra...?“ pronesla ještě zmateněji než dřív. Vrávorala ke dveřím, zalomcovala jimi, otevřela je a zjistila, že v úrovni

nosu je do nich zaražený další kovový úlomek, který se otevřením dveří rozechvěl. „Co to *sakra* je?“

Ze dřeva vyčníval pruh šedého kovu téměř totožného s kusy ve zdi. Opatrně se pod ním sehnula, udělala krok ven a ztuhla.

Její dodávka zmizela.

Tedy... To nebyla úplně pravda.

Byla tam, to jo, nebo aspoň to, co z ní zbylo. Poznávala jenom čtyři kola evidentně stále připevněná ke hřideli, ale všechna nakřivo, prasklá a vypuštěná. Dveře odpadly a ležely na zemi celé pomačkané. Korbu neviděla vůbec, natož bednu s náradím.

Protože na dodávce ležel motor proudového letadla.

Nemožné.

Kate zamrkala a podívala se znovu.

Ano, byl to motor proudového letadla. Obrovského proudového letadla, pokud mohla odhadnout.

Její mysl s přijetím toho, co viděla, dost bojovala. Sotva přijala samotnou existenci motoru, hned další zjištění jí znovu rozvířilo myšlenky.

Byl to velký proudový motor...

A musel upadnout z opravdu velkého letadla...

Kde je to letadlo?

Ostražitě zvedla hlavu a rozhlížela se po tmavnoucí obloze. Jestliže měl spadnout i zbytek letadla, spíš ho uvidí, než uslyší, protože jí pořád zvonilo v uších.

Čas utíkal. Žádné letadlo na ni nespadlo.

Kate si dovolila trochu se uvolnit, ale ne moc, jenom tolik, aby rozpohybovala kolena a přiblížila se k vraku. Jako by doufala, že když ho prozkoumá zblízka, všechno zmizí.

Ale takové štěstí neměla. Motor už nebyl oblý, tvarem vajíčko nepřipomínal ani vzdáleně. Byla to hromada hliníkového a ocelového šrotu a čehosi, z čeho se dneska dělají motory. Kate natáhla krk, aby se podívala přes okraj dovnitř. Zdálo se, že většina lopatek turbíny chybí.

Jedna byla zabodnutá v hlavních dveřích. Když ochromeně klopýtala kolem půlkruhu budov, zjistila, že podobné úlomky trčely i ze dveří kadibudky, uvnitř garáže z míst, kde viselo její nářadí, přičemž jedna z lopatek čistě přeřízla kabel ruční vrtačky, dále pak prošpikovaly i bok sněžného skútru, z něhož teď crčel benzín, který se mísil s rozbředlým sněhem, a střechu srubu a kmeny stromů kolem mýtiny.

Kate se vynořila z garáže, váhavě se zastavila a roztreseně se nadechla. Ve vzduchu se vznášel štiplavý pach paliva buď z le-tadlového motoru, nebo ze skútru, nebo z obojího. Nebo ne, samozřejmě že ne, proudové motory fungují na letecký benzín. Nafta byla cítit z dodávky. V jisté oddělené části mysli se zara-dovala, že nic nehořelo.

Vzhlédla ke hvězdám třpytícím se na obloze. Vánek rozvlnil vrcholky stromů. Chomáč mraků se roztrhl a odhalil měsíc té-měř v úplňku, jeho stříbrné paprsky dopadaly na mýtinu a osvětlovaly jatka na Kateině dvorku. V uších jí pořád dozní-val zvuk nárazu kovu do země a zase si uvědomila, jak se jí třesou kolena.

„*Tání,*“ řekla s odporem.

Tři

Příštího rána slunce vyšlo ve 4:57, nebo spíš vyšlo by, kdyby nebylo zataženo.

Ve 4:58 se usedlost hemžila lidmi.

Kate se propracovala od oněmělého šoku k oněmělému vzteku.

Obluda zůstávala v podkroví pod postelí.

„Ježíši, to je bordel.“ Muž středního vzrůstu v džínách a bundě s odznakem Národního úřadu pro bezpečnost dopravy se rozhlížel po mýtině – po lopatkách turbíny zaražených do garáže, skleníku, srubu, kadibudky a stromů, po díře ve střeše, placaté dodávce pod motorem, po poškozeném a rozházeném nářadí v garáži, proražené nádrži sněžného skútru a zhroucené zásobárně.

„Ale viděl jsem už horší.“ Spatřil Katein výraz. „Ne, vážně. Stává se to častěji, než byste si myslela, a mnohem častěji, než aerolinky přiznávají. Obrovské kusy zmrzlých splašků, kryty panelů křídél, dveře a poklopy, ochranné plechy, hřídele, lopatky turbín, to všechno sem tam z letadel upadne. Jako když auto ztratí kryt na kole nebo tlumič.“

Kate mlčela.

„Ačkoli,“ dodal s kajícím úsměvem, „tlumiče obecně vzato nemají čas zrychlovat sekundu za sekundou o deset metrů.“ Pln očekávání se odmlčel, ale něco v Kateiných očích mu muselo napovědět, že by jí neměl začít vysvětlovat gravitační zrychlení, takže se spokojil s: „To musela být sakra pecka.“

Kate mlčela. Pevně zátala čelist.

Sešpulil rty a uvážlivě pronesl: „Máte štěstí.“

Podívala se na něho.

„Věřte tomu, nebo ne, ale opravdu máte. Za hranicemi létá každou chvíli tolik letadel, že je téměř nemožné hříšníka vystopovat. Na Aljašce je to snadnější. Včera v noci byl ve správný čas na správném místě jenom jeden Boeing 747.“ Pokrčil rameny. „Snadno identifikovatelný a pro vás tak snadněji vymahatelné odškodnění. Mimochodem, letadlo se bezpečně vrátilo do Fairbanks. Nikdo nebyl zraněn.“

„Vy,“ Kate velice pečlivě vyslovovala, „si mě očividně pletete s někým, koho to zajímá.“

Oněmělost začínala vyprchávat.

Chlápek z NÚBD šprýmovně zvedl jedno obočí. „Jsem si jistý, že vám škodu uhradí.“

„Na to můžete vsadit svůj zadek.“

Nabídl jí ruku. Ignorovala ji. „Jsem John Stewman, Národní úřad pro bezpečnost dopravy. Jsem šéfem výjezdářů.“ Ač se nezeptala, přispěchal s vysvětlením. „Takhle říkáme našim zásahovým týmům, které jedou na místo havárie, slečno... ehm,“ usmál se, odhalil hluboké dolíčky a malou mezíрку mezi předními zuby. Měl hnědé oči a v jejich koutcích vrásky. Tmavé vlasy

mu nespořádaně spadaly do čela a dodávaly mu na podobnosti s Tomem Sawyerem.

To náhlé zjištění ji zneklidnilo a podráždilo, takže na něho vyštěkla: „Shugaková.“ Nejde o víc než o biologickou reakci na téměř fatální zážitek, řekla si přísně. Zeptejte se kteréhokoli vojáka, co přežil bitvu. Zeptejte se kteréhokoli pilota, co přežil havárii. Po několikanásobném setkání s medvědy a motorem proudového letadla se cítila trochu rozhozená, toť vše. To přejde.

„Shuyaková?“ zopakoval Stewman hlasitěji a Kate si pro sebe zaklela. „Jako ten ostrov?“

„S-H-U-G-A-K-O-V-Á, Shugaková, Kate.“ Navíc Stewman nebyl zase tak atraktivní, jenom si to o sobě myslel. „Dejte si pozor, abyste to napsal správně, až budete vyplňovat šek.“

NÚBD jí šek vypisovat nebude, vypíše ho možná letecká nákladní doprava Ranní ptáče, ale neochvějně zopakoval: „S-H-U-G-A-K-O-V-Á,“ a zapsal to na vrch formuláře. „Kate. Žijete tu sama?“

„Ne.“ Dál to nerozváděla.

Pohledem se na okamžik zarazil na jizvě na jejím krku. „Jste vdaná?“

„Ne.“

„Děti?“

„Děláte sčítání lidu nebo co? Ne.“

Povzdechl si. „Slečno Shugaková, musíme vědět, kdo další tu žije, abychom mohli...“

Podívala se za něho a uvolnila napjatý výraz v obličeji. „Mám spolubydlící.“

Otočil se.